

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska SSA Władysław Pawlak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 roku w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko H. S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IX Gospodarczy z dnia

25 marca 2014 r. sygn. akt IX GC 756/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 i 3 w ten sposób, że nadaje mu treść:

„2. zasądza od pozwanego H. S. na rzecz strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 175 745,08 złotych (sto siedemdziesiąt pięć tysięcy siedemset czterdzieści pięć złotych i osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 10 025,63 złotych (dziesięć tysięcy dwadzieścia pięć złotych i sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 5 września 2012 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 74 584,13 złotych (siedemdziesiąt cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt cztery złote i trzynaście groszy) od dnia 12 września 2012 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 45 663,75 złotych (czterdzieści pięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 18 września 2012 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 18 262,43 złotych (osiemnaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt dwa złote i czterdzieści trzy złote) od dnia 21 października 2012 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 27 209,14 złotych (dwadzieścia siedem tysięcy dwieście dziewięć złotych i czternaście groszy) do dnia 27 października 2012 roku do dnia zapłaty

oraz odsetki ustawowe od kwoty 26 700 złotych (dwadzieścia sześć tysięcy siedemset złotych) od dnia 5 września 2012 roku do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanego H. S. na rzecz strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 17 340 złotych (siedemnaście tysięcy trzysta czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

II. zasądza od pozwanego H. S. na rzecz strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 14 188 złotych (czternaście tysięcy sto osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 882/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 października 2014 roku

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 marca 2014 roku Sąd Okręgowy w Krakowie IX Wydział Gospodarczy w sprawie z powództwa K.S.A. w K. przeciwko H. S.:

1. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 26 700 zł
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty procesu w kwocie 3 617 zł.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie następujących ustaleń Sądu I instancji:

Bezspornym było, iż produkty zindywidualizowane w wystawionych na rzecz pozwanego fakturach VAT nie były potrzebne pozwanemu, lecz spółce P. i zostały przewiezione do tego przedsiębiorstwa bezpośrednio od producenta.

W celu zapobieżenia zakończeniu, ze względu na zły stan majątkowy odbiorcy, wieloletniego kontraktu dostawy, na podstawie którego spółka P. była zaopatrywana przez K. w jej wyroby, prezes spółki w porozumieniu z pozwanym będącym współnikiem wskazał stronie powodowej H. S. jako osobę, która będzie zawierać umowy i płacić za zrealizowane dostawy. Pozwany potwierdził taki zamiar w zakresie zakupu 24 ton surowca w formie pisma z dnia 11 lipca 2012r., a ponadto przyjmując i księgując faktury wystawione na jego rzecz jako nabywcę po wykonaniu dostaw.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż o powstaniu wierzytelności wynikającej z umowy, nie decyduje treść faktur, lecz to czy doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli w przedmiocie co najmniej zgodnym z naturą stosunku, ewentualnie innych jeszcze oświadczeń zgodnych z umową (art. 56 i 353⁽⁽¹⁾⁾ k.c.). Naturę dostawy w świetle art. 605 k.c., jaką przypuszczalnie była związana K. z P., ewentualnie sprzedaży, stanowi wytworzenie rzeczy, lub przeniesienie ich własności za zapłatą ceny.

K. nie prowadziła z pozwanym czynności w celu zawarcia umów, gdyż nie uzgadniała produktów potrzebnych dla P.. Z treści faktur wynika, że do zawierania umów dochodziło na podstawie pism składanych przez podmiot zamawiający produkty: „zlecenie nr (...) z 5 lipca 2012 roku, zlecenie nr (...) z 12 lipca 2012 roku, zlecenie nr (...) z dnia 19 lipca 2012 roku, zlecenie nr (...) z dnia 20 sierpnia 2012 roku, zlecenie nr (...) z dnia 22 sierpnia 2012 roku.”.

Strona powodowa nie zawnioskowała o przeprowadzenie dowodów ze zleceń, ani nie zgodziła się na dowód z biegłego w celu zbadania zawartości jej ksiąg handlowych w aspekcie wymienionych okoliczności, co uprawnia do domniemania, że wymienione w fakturach dokumenty dotyczące zamówień nie pochodzą od pozwanego.

Uznanie przez pozwanego wierzytelności zaksięgowanych po spełnieniu świadczenia niepieniężnego, z uwagi na niezachowanie formy i innych koniecznych wymogów przejęcia długów wynikających z art. 519 k.c., jako nieprzewidziane ustawą a tym samym z nią sprzeczne, nie wywołało żadnego skutku. Powyższe oznacza, że nie powstała wierzytelność, a dokonana przez pozwanego zapłata 45 300 zł była dobrowolna.

Sąd Okręgowy stwierdził, że ustalony stan faktyczny pozwala przypuszczać, że pomiędzy spółką z o.o. a K. doszło do zawarcia umowy o świadczenie przez osobę trzecią (391 k.c.), ewentualnie, że to pozwany zawarł z P. umowę o zwolnienie dłużnika z długu uregulowaną w art. 392 k.c. Jednak żadna z wymienionych czynności nie legitymowałaby strony powodowej do dochodzenia od pozwanego zapłaty.

Wobec uznania przez pozwanego na rozprawie w dniu 18 marca 2014 r. powództwa w kwocie 26 700 zł zasądzono tę sumę, a w pozostałym zakresie oddalono żądanie. O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa w części oddalającej powództwo tj. w zakresie kwoty 175 745,08 złotych oraz odsetek ustawowy liczonych od w/w kwoty, w zakresie odsetek ustawowych, które nie zostały zasądzone od pozwanego na rzecz powoda od należności zasądzonej przez Sąd I instancji w pkt. 1 wyroku, jak również w części w jakiej Sąd I instancji nie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu tj. w zakresie kwoty 17 340 zł oraz w zakresie pkt 3 wyroku, w którym Sąd I instancji zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Zaskarżonemu wyrokowi strona pozwana zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania tj.:

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia przez Sąd I instancji przyczyn, dla których oparł rozstrzygnięcie jedynie na oświadczeniu strony pozwanej złożonym na rozprawie w dniu 18 marca 2014 roku, w którym pozwany uznał roszczenie powoda jedynie w zakresie kwoty 26 700 zł bez odsetek ustawowych będącym w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, jak również brak wypowiedzenia się przez Sąd I instancji z jakiego powodu odmówił wiarygodności oraz mocy dowodowej zeznaniom świadka J. K., fakturom VAT, dokumentom WZ i listom przewozowym załączonym do pozwu, zamówieniu pozwanego z dnia 11 lipca 2012r. oraz oświadczeniu pozwanego zawartego w piśmie procesowym z dnia 30 grudnia 2013r.,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalenia stanu faktycznego z pominięciem istotnej jego części, z czego jednoznacznie wynika, iż strony zawarły umowę sprzedaży,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sformułowanie na podstawie zeznań strony wniosków będących w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w konsekwencji przyjęcia, że pozwany uznał roszczenie jedynie co do kwoty 26 700 zł,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiały dowodowego, a mianowicie uznanie twierdzeń pozwanego za wiarygodnego, chociaż są one sprzeczne tak wewnętrznie jak i z pozostałym materiałem dowodowym co do faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sformułowanie na podstawie twierdzeń pozwanego, nieuprawnionego wniosku, że okoliczność zaksięgowania przez pozwanego faktur VAT oraz ich zaakceptowania nie przesądza o zawarciu umowy sprzedaży,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sformułowanie na podstawie twierdzeń pozwanego, że do stwierdzenia czy w niniejszej sprawie doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy sprzedaży niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości,

- art. 229 k.p.c. poprzez pominięcie i nie wzięcie pod uwagę przez Sąd I instancji oświadczenia pozwanego zawartego w piśmie procesowym z dnia 30 grudnia 2013r., w którym pozwany wprost przyznał, że strona pozwana wyraziła

pisemną zgodę na zakup surowca, co doprowadziło do nieuprawnionego wniosku, że strony sporu nie zawarły umowy sprzedaży,

- art. 233 § 2 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. potwierdzeń dokonania zapłaty z dnia 21 i 23 sierpnia 2013r., wniosków nie wynikających, a nadto sprzecznych z zasadą logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, przez przyjęcie, że pozwany nie uznał roszczenia potwierdzonego fakturą VAT nr (...), jak również że pozwany na podstawie zamówienia z dnia 11 lipca 2012r. nie jest zobowiązany do zapłaty należności z pozostałych wystawionych faktur VAT,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na odmowie wiarygodności fakturom VAT, dokumentom WZ i listom przewozowym, dołączonym do pozwu, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów prowadzące do dowolnego uznania przez Sąd I instancji, że środek dowodowy zawnioskowany przez powoda w pkt. 3 lit c petitum pozwu wniesionego w niniejszej sprawie nie przyczyni się do wszechstronnego wyjaśnienia stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

- art. 535 k.c. poprzez brak jego zastosowania w niniejszej sprawie podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży,

- art. 605 k.c. poprzez bezzasadne jego zastosowanie podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży,

- 391 k.c. poprzez jego bezzasadne zastosowanie i przyjęcie, że pozwany zobowiązał się spełnić na rzecz powoda zobowiązanie zaciągnięte u powoda przez spółkę P.sp. z o.o., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału wynika, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży,

- 481 § 1 k.c. poprzez brak jego zastosowania i przyjęcie, że zasadnym jest zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda jedynie kwoty 26 700 zł bez odsetek ustawowych,

3. błąd w ustaleniach faktycznych :

- przyjęcie, przez Sąd I instancji, że powodowa spółka jest producentem towarów wskazanych w specyfikacjach faktur VAT, jak również że przedmiotowe towary zostały zamówione przez spółkę P.sp. z o.o. oraz, że pomiędzy wskazaną spółką, a powodem doszło do zawarcia umowy dostawy podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód był tylko dystrybutorem towarów, jak również że powód zawarł umowę sprzedaży z pozwanym, a nie w/w spółka,

- przyjęcie, przez Sąd I instancji, że ze stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie wynika, że w wyniku ustaleń poczynionych pomiędzy powodem, a spółką (...) doszło do zawarcia umowy o świadczenie przez osobę trzecią tj. pozwanego lub, że pozwany zawarł z w/w spółką umowę o zwolnienie w/w spółki z długu przysługującego wobec tej spółki powodowi podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód zawarł umowę sprzedaży z pozwanym, a nie w/w spółka,

- przyjęcie, przez Sąd I instancji że zapłata przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 45 300 zł tytułem częściowej zapłaty faktury VAT nr (...) z dnia 6 lipca 2012r., nie stanowiło uznania przez pozwanego roszczenia powoda wynikającego w/w faktury,

- przyjęcie przez Sąd I instancji, że zlecenia wskazane w treści faktur VAT pochodziły nie od pozwanego, a od spółki P.,

- brak ustalenia przez Sąd I instancji z jakiej podstawy faktycznej wynika kwota 26 700 zł uznana przez pozwanego co uniemożliwiało ustalenie przez Sąd I instancji daty wymagalności tej należności i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda powyższej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi od następnego dnia po dniu wymagalności tej należności,

- przyjęcie, przez Sąd I instancji że zapłata przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 45 300 zł tytułem częściowej zapłaty faktury VAT nr (...) z dnia 6 lipca 2012r. dotyczyła części towaru wskazanego przez pozwanego w zamówieniu z dnia 11 lipca 2012r., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że w/w faktura obejmowała należności powoda wynikające z zakupu przez pozwanego towaru nie objętego w/w zamówieniem, gdyż data dostawy towaru wskazana na tejże fakturze VAT jest wcześniejsza niż data złożenia w/w zamówienia,

- dowolne uznanie przez Sąd I instancji, że cena sprzedaży uzgodniona pomiędzy stronami sporu dotycząca towaru objętego zamówieniem pozwanego z dnia 11 lipca 2012r. wynosiła 3,00 zł za jeden kilogram surowca podczas gdy z treści faktur VAT cena sprzedaży jednego kilograma surowca była dużo wyższa.

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie kwoty 175 745,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w kwocie 17 340 zł oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik strony powodowej sprecyzował żądanie w zakresie odsetek ponieważ uznana przez pozwanego kwota 26700 zł zaliczona została na najstarszą co do wymagalności fakturę wystawioną 6 lipca 2012 r. – wniosł o zasądzenie odsetek od tej kwoty od dnia 5 września 2012 r., a od kwoty 10 025,63 zł, jako pozostałej do zapłaty z faktury z dnia 6 lipca 2012 r., od dnia 5 września 2012 r., przy czym pozostałe kwoty z odsetkami jak w pozwie.

Wobec zasadności podniesionych w apelacji przez stronę powodową zarzutów Sąd Apelacyjny poczynił własne ustalenia faktyczne.

Bezspornym między stronami było, iż pozwany w dniu 11 lipca 2012 r. wyraził pisemną zgodę na zakup surowca w ilości 24 ton na rzecz firmy P.Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Strona powodowa wystawiła na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

- (...) z dnia 6 lipca 2012 r., na kwotę 82 025,63 złotych płatną do dnia 4 września 2012 r., ilość surowca 13 750 kg,
- (...) z dnia 13 lipca 2012 r., na kwotę 74 584 złotych płatną do dnia 11 września 2012 r., ilość surowca 12 375 kg,
- (...) z dnia 19 lipca 2012 r., na kwotę 45 663,75 złotych płatną do dnia 17 września 2012 r., ilość surowca 6 875 kg,
- (...) z dnia 21 sierpnia 2012 r., na kwotę 18 262,43 złotych płatną do dnia 20 października 2012 r., ilość surowca 2 750 kg,
- (...) z dnia 24 sierpnia 2012 r., na kwotę 27 209,14 złotych płatną do dnia 26 października 2012 r., ilość surowca 4 125 kg.

Pozwany przyjął i zaksięgował faktury VAT nr (...), (...) oraz (...). H. S. dokonał na rzecz strony powodowej dwóch wpłat na łączną kwotę 45 300 zł.

Sąd Apelacyjny ustalił następujący stan faktyczny:

Na przełomie końca czerwca, a początku lipca 2012 r. pozwany H. S. prowadził wraz z pracownikiem strony powodowej J. K. negocjacje odnośnie wzajemnej współpracy, przesłał informacje o prowadzonej działalności w celu weryfikacji i możliwości uzyskania odroczonego terminu płatności. Współpraca miała wyglądać w ten sposób, że pozwany kupuje u strony powodowej towar, który miał być dostarczony do P.spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., która z uwagi na swoją złą sytuację finansową nie miała możliwości zakupu towaru u strony powodowej, po czym strona powodowa miała wystawiać fakturę VAT na rzecz pozwanego. Kilka dni po uzyskaniu zgody na dokonywanie

transakcji strona pozwana złożyła telefonicznie u strony powodowej zamówienie. Surowiec w ilości 13 750 kg został dostarczony firmie P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Po pierwszej dostawie pozwany H. S. drogą elektroniczną złożył zbiorcze zamówienie na 24 tony surowca. W związku z tym, iż producenci surowca pakują go w paczki o wadze albo 1 375 kg albo 1 250 kg, za zgodą strony pozwanej, firmie P. dostarczono zamówienie o łącznej wadze 26 125 kg.

Pozwany w dniu 21 i 23 sierpnia 2012 r. dokonał płatności na rzecz strony powodowej w łącznej kwocie 45 300 zł tytułem częściowej spłaty faktury VAT nr (...).

Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do ilości dostarczonego towaru, jego jakości, czy też ceny.

Dowód:

- zeznania świadka J. K. k. 127

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka J. K.. Były one spójne, logiczne, korelowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało rozpoznać zarzuty dotyczące naruszenie prawa procesowego, gdyż tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny daje możliwość odniesienia się do zarzutów naruszenia prawa materialnego. Stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Dla skuteczności zarzutu obraży art. 328 § 2 k. p. c. konieczne jest stwierdzenie na tyle poważnych uchybień konstrukcyjnych uzasadnienia zapadłego orzeczenia, które uniemożliwiłoby faktyczną kontrolę instancyjną tego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., I PK 29/10, Lex nr 599519), co in casu zachodzi. Przypomnieć należy, że art. 328 § 2 k.p.c. wymaga, by uzasadnienie wyroku zawierało wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sporządzone przez Sąd I Instancji uzasadnienie nie czyni zadość tym wymogom i zgodnie z zarzutami apelacji nie wskazuje na jakich przesłankach Sąd się oparł oraz z jakich powodów odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadka J. K. .

Zasadny okazał się również zarzut naruszenie art. 233 k.p.c. Strona powodowa wykazała, iż Sąd I instancji dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie ocenił z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji czego wyprowadził wnioski, które są sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania oraz ze wskazaniami doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, a w rezultacie nieprawidłowego zastosowania prawa materialnego.

Rację ma skarżący wskazując, iż strony postępowania zawarły umowę sprzedaży, uregulowaną w art. 535 k.c. Pozwany składał zamówienia u strony powodowej we własnym imieniu jednocześnie zobowiązując się do regulowania płatności z tytułu dostarczonego P.Sp. z o.o. towaru. W niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 605 k.c., gdyż strona powodowa nie była producentem dostarczanego surowca, a jedynie jego dystrybutorem.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pozwany nie zaprzeczał istnieniu wystawionych przez stronę powodową faktur VAT, a nawet w swoim oświadczeniu wskazał które z wystawionych faktur zostały przez niego zaksięgowane, w tym faktura z dnia 6 lipca 2012 r.. Dodatkowo pozwany dokonał częściowej zapłaty za fakturę VAT nr (...). Co prawda w treści przelewu, wskazano fakturę o nr (...), to jak słusznie wskazała strona powodowa, że było to wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej zważywszy, iż faktura VAT nr (...) dotyczy innego stosunku prawnego i innego podmiotu. Tak więc należało przyjąć, iż dokonana przez stronę pozwaną wpłata w wysokości 45 300 zł stanowiła spłatę

części zobowiązania wynikającego z faktury VAT nr (...), co z kolei prowadzi do przyjęcia, iż pozwany dokonał uznania niewłaściwego zobowiązania wynikającego z faktury VAT nr (...). Uznanie bowiem roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. występuje w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące. (por. wyrok SN z dnia 7 marca 2003 roku sygn. akt I CKN 11.01). Uznanie niewłaściwe stanowi oświadczenie wiedzy i dla jego skuteczności nie ma znaczenia czy dłużnik składający takie oświadczenie miał zamiar czy też świadomość wywołania skutków prawnych. Wobec tego, iż w toku postępowania przed Sądem I instancji pozwany uznał żądanie pozwu co do kwoty 26 700 zł, które zostało zaliczone przez stronę powodową na poczet wierzytelności wynikającej z najstarszej faktury, tj. faktury VAT nr (...) z dnia 6 lipca 2012r., Sąd zasądził pozostałą kwotę wynikającą ze wskazanej faktury tj. kwotę 10 025,63 zł.

Co do pozostałych dochodzonych przez stronę powodową należności wskazać należy, iż pozwany przyznał, iż dokonał zamówienia u strony powodowej 24 ton surowca. Z uwagi jednak na sposób pakowania surowca przez producenta w istocie doszło do dostarczenia surowca w łącznej wadze 26 125 kg, co odbyło się za zgodą pozwanego, który nie wykazał by towar nie został przez stronę powodową dostarczony, nie kwestionował ilości dostarczonego towaru, ani jego ceny. Tak więc z uwagi na wykonanie przez stronę powodową umowy należy jej się ustalone wynagrodzenie. Dodatkowo zauważyć należy, że pozwany uznając na rozprawie w dniu 18 marca 2014 r. żądanie do kwoty 26 700 zł potwierdził fakt, iż między stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży. Zaprezentowane przez pozwanego wyliczenie jego należności wobec strony powodowej jest jednak całkowicie niemożliwe do przyjęcia. Pozwany przeliczył bowiem 24 tony surowca licząc po 3 zł za 1 kilogram, co dało mu łącznie 72 000 zł. Od kwoty tej odjął wpłacone 45 300 zł co dało uznane 26 700 zł. Cena 3 zł za kilogram surowca nie pojawia się jednak w żadnej z faktur i została ustalona przez pozwanego arbitralnie bądź przypadkowo, co wynika z zapisu dźwiękowego rozprawy z dnia 18 marca 2014 r. Do tego wpłaty na kwotę 45 300 zł dotyczyły faktury wystawionej przed złożeniem zamówienia przez pozwanego na 24 tony i jak wcześniej powiedziano było to uznanie niewłaściwe należności opiewającej na łączną kwotę 82 025,63 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki należały się zatem stronie powodowej od następnego dnia po upływie terminów płatności, wskazanych w fakturach VAT, do dnia zapłaty. W powyższy sposób zostały ustalone również odsetki od kwoty uznanej przez pozwanego w czasie postępowania przed Sądem I instancji tj. od kwoty 26 700 zł, gdyż pozwany od dnia wymagalności faktury, a więc od dnia 5 września 2012r. pozostawał w opóźnieniu.

W tym stanie rzeczy powództwo zasługiwało na całkowite uwzględnienie, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c.

Wobec zmiany wyroku co do roszczenia głównie niezbędna okazała się także zmiana rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem I instancji, o których orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. na zasadzie stosunkowego ich rozdzielenia przy uwzględnieniu proporcji wygranej i przegranej stron postępowania. Wobec uwzględnienia powództwa w całości o kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 17 340 złotych, na którą złożyła się opłata od pozwu w wysokości 10 123 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7 200 zł obliczone zgodnie z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 14 188 zł, na którą złożyła się kwota 5 400 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczona zgodnie z § 6 pkt. 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego oraz kwota 8 788 złotych tytułem opłaty od apelacji.